

[Grethe Philip.]

læse hele det stykke i mit indlæg, som vedrørte obligationsrationeringens ophævelse. Jeg sagde netop, at det hele tiden havde været tanken, at denne foranstaltning skulle være midlertidig, også fra den daværende regerings side. Jeg nævnedes også, at man i begyndelsen af 1968 mente, at det var et gunstigt øjeblik for ophævelse af rationeringen. Dette må da give stærkt udtryk for, at jeg ikke beklagede, at man var gået i gang med denne obligationsrationerings ophævelse, men mente, at det var en rimelig foranstaltning. Det, jeg talte om, var spørgsmålet om den takt, hvori man gik i gang, og jeg sagde, at hvis man i foråret 1968 havde vidst nøjagtigt, hvordan udviklingen ville gå, og havde kendt den internationale konjunkturudvikling og disse internationale valutaspækulationer omkring den tyske mark — ja, jeg nævnedes vist ikke ordene den tyske mark, men det lå jo bag det — så var man måske også, og jeg sagde det i sammenhæng også med renteutviklingen, gået lidt blødere til værks. Det er noget helt andet end at sige, at man mener, det var fejlslagen politik overhovedet at gå i gang med en ophævelse af rationeringen.

Jeg synes, det er beklageligt, at hr. Ivar Nørgaard på den måde ved en forvrængning af, hvad jeg har sagt, vanskeliggør det for mig at anlægge en nøgtern vurdering, som jeg har forsøgt det, af det, der er sket, og af dets virkninger med en nøgtern vurdering af plusser og minusser.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard: Jeg vil meget nødig skuffe fru Grethe Philip, også fordi jeg synes, at fru Grethe Philips tale i går i øvrigt var meget velafbalanceret, men jeg kan ikke se, at der er nogen som helst forskel på det, jeg har påstået i dag, og det, fru Grethe Philip nu selv siger hun sagde i går. Hun sagde i går, at havde man vidst, hvad der senere

skete, var man nok gået lidt forsigtigere til værks.

Det er altså også det, fru Grethe Philip siger nu. Men det er jo det samme som, at så havde man altså ikke ophævet obligationsrationeringen, så havde man lempet de kvoter, der var. Men det er netop det, den socialdemokratiske regering gjorde hele tiden, vi lempede kvoterne, og vi var naturligvis også indstillet på, at det var en midlertidig ordning, men den skulle ikke ophæves helt, før vi havde noget andet at sætte i stedet. Det er altså den største fejl, denne regering har begået i sin økonomiske politik, at den ophævede den helt, undtagen for tillægslånenes vedkommende, før den havde noget andet at sætte i stedet.

(Kort bemærkning).

Grethe Philip: Nu er jeg jo ikke i den lykkelige situation ordret at have hr. Ivar Nørgaards formulering i hans andet indlæg, og det er muligt, at vore synspunkter i realiteten ikke ligger så forfærdeligt langt fra hinanden. Men hvad jeg nødig ville have skulle være uimodsagt — og jeg ser jo, hvordan man kan klippe en enkelt sætning ud — er, hvad jeg har noteret at hr. Ivar Nørgaard påstod jeg skulle have sagt, nemlig at ophævelsen af obligationsrationeringen var en forkert politik, og at den efterfølgende udvikling viste det. Det er en sådan enkelt sætning plukket ud, som jeg meget nødig ser skulle stå for, hvad jeg har sagt.

Poul Dam: En debat som denne giver anledning til nogle principielle overvejelser om to spørgsmål. For det første om selve debatteknikken i folketinget.

Jeg tror, det ville være nyttigt, når denne debat er overstået og vi har fået et fortryk, at en studiekreds satte sig ned og prøvede at finde ud af, hvilken mening der egentlig er i at holde en sådan debat på denne måde. Vi har her fået et finanslovsforslag, et bud-